



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2000/24
12.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном судија: Зорице Јовановић, председника већа, Виолете Јоксимовић и Марине Кларић Живковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Лекић, адвокат из Београда, Мајке Јевросиме бр. 37/1, против туженог Друштва за прикупљање, превоз и испоруку пошиљака "City Express" d.o.o. Beograd, Кумодрашка бр. 240, чији је пуномоћник Никола Станковић, адвокат из Земуна, Николаја Островског бр. 1, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о изјављеним жалбама тужиоца и туженог против пресуде Другог основног суда у Београду П1 199/20 од 18.01.2024. године, у седници већа одржаној 12.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П1 199/20 од 18.01.2024. године у ставу један изреке и жалба туженог, у том делу, **ОДБИЈА СЕ**, као неоснована.

УКИДАЈУ СЕ решења о парничним трошковима, садржана у ставу три и четири изреке пресуде Другог основног суда у Београду П1 199/20 од 18.01.2024. године, и предмет, у том делу, **ВРАЋА** првостепеном суду, на поновни поступак.

Образложење

Ставом један изреке пресуде Другог основног суда у Београду П1 199/20 од 18.01.2024. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете, исплати, и то: на име претрпљених физичких болова износ од 100.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 18.01.2024. године, као дана пресуђења, до коначне исплате.

Ставом два изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у делу од тражених 150.000,00 динара до досуђених 100.000,00 динара, на име нематеријалне штете, на име претрпљених физичких болова и од тражених 150.000,00 динара до досуђених 70.000,00 динара, на име претрпљеног страха.

Ставом три изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 166.550,00 динара, са затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршност пресуде до исплате.

Ставом четири изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужени, и то тужилац побијајући је у ставу три изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, и тужени побијајући је у ставу један, три и четири изреке, из свих разлога прописаних чланом 373 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11).

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је, као другостепени суд, нашао:

-жалба тужиоца је основана, а жалба туженог је делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђујућем делу, нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом туженог указује друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би биле од утицаја на законитост и правилност ожалбене пресуде, у том делу.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био запослен код туженог, на радном месту магационера, и био је у радном односу код туженог када се повредио, дана 29.09.2018. године, око 10,30 часова, у магацину “...”, у ..., а повредио се на свом радном месту, приликом ручног пребацивања аутомеханичарских колица на палету, заједно са колегом, тако што је у једном моменту колега испустио та колица, која су тужиоцу пала на десно колено, при чему тужилац није радио на радном месту са повећаним ризиком. До повреде тужиоца је дошло приликом извршавања послова и радних задатака на којима је тужилац био распоређен по основу уговора о раду. Тужилац је задобио лаку телесну повреду, лечен је неоперативно, гипсаном имобилизацијом шест недеља, и још четири недеље се лечио физикалним процедурама. У време повређивања, тужилац је имао 27 година. Изведен је доказ вештачењем од стране судског вештака специјалисте ортопедске хирургије и трауматологије и судског вештака за област психијатрије. Утврђено је да је тужилац претрпео болове јаког интензитета, који су се одржавали један дан, те да се овај бол постепено трансформисао у бол средњег интензитета, у трајању од наредних месец дана, а болове слабијег интензитета тужилац је трпео у даљих месец дана. Претрпљена и описана повреда код тужиоца није оставила за собом последице које би представљале разлог за утврђивање постојања умањења животне активности, а трпео је страх јаког

интезитета, и то непосредно након повређивање (максимално до минута два), секундарни страх високог интезитета тужилац је трпео до указивање прве медицинске помоћи, а, потом, након стављања лонгете, трпео је страх средњег интезитета, у максималном трајању до 2 месеца, при чему нема умањења животне активности.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, закључак је првостепеног суда да је тужбени захтев тужиоца у делу као у ставу један изреке ожалбене пресуде основан, налазећи да је тужилац, као запослени код туженог, на радном месту магационера, претрпео повреду приликом редовних радних активности, услед које је претрпео и штету, те да је тужени у обавези да тужиоцу накнади нематеријалну штету, у смислу одредаба члана 173, члана 174 и члана 200 Закона о облигационим односима у вези члана 164 Закона о раду, јер у конкретном случају постоји узрочност између повреде коју је тужилац претрпео и поступања туженог. Наиме, првостепени суд је нашао да, у смислу тумачења норми о распореду одговорности за штету која је за запосленог настала на радном месту, и у вези са вршењем радних задатака, тужени у датом положају послодавца према тужиоцу несумњиво јесте руководиоца и организатор посла, у својству претпостављеног одговорног лица, јер у оквиру његовог рада постоје послови који, по својој природи, представљају могући ризик и опасност за здравље и живот радника, где, по разумној оцени и општем животном искуству, спада и рад са предметима веће тежине. Стога тужени истовремено сноси одговорност за омогућавање безбедног рада сваком извршиоцу посла, који својим радом наступа у његово име и за његов рачун, сходно обавезама послодавца нормираних чланом 16 Закона о раду и чланом 9 Закона о безбедности и здрављу на раду. С тим у вези, послодавац може бити одговоран за насталу штету по правилима објективне одговорности из члана 174 Закона о облигационим односима уколико посао којим се бави подразумева употребу опасне ствари или извршење опасних делатности. Како је тужилац извршавао посао свог радног места магационера, а по налогу свог претпостављеног, где је наведеном приликом паркирао виљушкар, кренуо ручно да пребаци аутомеханичарска колица, заједно са колегом, ББ, на његову палету, како би их он даље превозио на друго место, при чему је то био једини начин да се тај тако тежак и кабаст терет пренесе. Том приликом су заједно држали та аутомеханичарска колица, како би их пребацили на палету, и у једном моменту ББ је испустио та тешка колица од гвожђа, која су тужиоцу пала на десно колело, и повредила га. Код изложеног, постоји објективна одговорност послодавца у конкретном случају за настанак штете из описане делатности. С обзиром на то да се тужилац повредио на свом радном месту, поштујући сва писана правила и протоколе од стране туженог, те како је тужиоцу у оквиру радног места било да обавља наведене задатке, тужени је преузео ризик могућности повређивања запосленог, што представља основ његове одговорности. Тужени се не може ослободити одговорности за насталу штету, јер се тужилац повредио на радном месту, приликом обављања радног задатака, а по радном налогу претпостављеног, што је била његова радна обавеза. Одговорност туженог за повређивање тужиоца по принципу објективне одговорности постоји с обзиром на то да је тужени, као послодавац, био дужан да обезбеди услове за безбедан рад својих запослених, односно тужиоца у конкретном случају, при чему није постојао допринос тужиоца, као оштећеног, повређивању, имајући у виду да је он поступао у свему како би као магационер извршио свој радни задатак, поштујући сва писана правила и протоколе од стране туженог, те постоји узрочна повезаност. Висину накнаде штете првостепени суд је одмерио применом одредаба члана 200 Закона о облигационим односима, посебно

имајући увиду и да тужени на дате налазе и мишљења судских вештака примедбе није имао, нити је предложио допунско вештачење. Камата је досуђена применом одредаба члана 277 и члана 324 Закона о облигационим односима.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, у потврђујућем делу ожалбене пресуде, правилно је првостепени суд применио материјално право, садржано у одредбама члана 173, члана 174, члана 177, члана 192 и члана 200 Закона о облигационим односима, као и члана 164 Закона о раду, дајући за своју одлуку, у наведеном делу, потпуне и јасне разлоге, које прихвата и овај суд, у поступку жалбене контроле, у том делу.

Наводи жалбе туженог не доводе у сумњу правилност ожалбене пресуде, у наведеном делу, нити пружају доказе за супротно, а жалба истиче околности које су правилно цењене од стране првостепеног суда и нису од утицаја на правилност ожалбене пресуде, у том делу, управо имајући у виду разлоге првостепеног суда, те се овај суд користи овлашћењем из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, којом је прописано да ако се пресудом жалба одбија, у образложењу пресуде суд неће детаљно да образлаже пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а ожалбена пресуда, у наведеном делу, супротно наводима жалбе, није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка, на које се, неосновано, наводима жалбе указује.

Наиме, супротно наводима жалбе туженог, ожалбена пресуда, у наведеном делу, не садржи битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је јасна и даје потпуне разлоге о одлучним чињеницама. Првостепени суд је, дајући разлоге за своју одлуку, ценио изведене доказе у смислу члана 8 Закона о парничном поступку, којим је прописано да суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, које ће чињенице да узме као доказане, те су, у том смислу, без утицаја на правилност донете првостепене пресуде, у наведеном делу, наводи туженог који се односе на оцену доказа.

Неосновано се жалбом туженог тврди да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, имајући у виду одредбу члана 228 Закона о парничном поступку, којом је прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, а суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева, у ком смислу је првостепени суд и поступио, те је чињеничну грађу за своју одлуку првостепени суд формирао из приложених, предложених и изведених доказа током првостепеног поступка, а тужени, након доказног поступка, на рочишту на коме је главна расправа закључена, предлога у допуну доказног поступка није имао.

Стога су неосновани наводи жалбе туженог о погрешној примени материјалног права, с обзиром на наведено чињенично стање утврђено у првостепеном поступку. Такође, правилно је првостепени суд, супротно наводима жалбе туженог, имајући у виду дужину и интензитет физичког бола и страха, нашао да тужиоцу припада накнада нематеријалне штете у досуђеним износима за ове видове, због чега је ожалбена пресуда потврђена у ставу један изреке. Досуђени износи накнаде нематеријалне штете

су, супротно наводима жалбе, у складу са чланом 200 Закона о облигационим односима и чланом 232 Закона о парничном поступку, и по оцени овог суда, адекватна новчана накнада претрпљене нематеријалне штете по критеријумима важећим у време пресуђења и одговарају околностима случаја и сврси ради које се досуђују.

Одлука о каматном почетку донета је правилном применом члана 277 Закона о облигационим односима, с обзиром да се камата досуђује од дана пресуђења, као дана када је висина штете утврђена, до исплате.

Међутим, решења о парничним трошковима, садржана у ставу три и четири изреке првостепене пресуде, морала су бити укинута. Наиме, основано наводи жалби указују на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, у вези члана 402 Закона о парничном поступку, имајући у виду да првостепени суд није навео појединачно за које радње је признао трошкове, те се није могла ценити примена одредаба члана 150, члана 153, члана 154 и члана 163 Закона о парничном поступку, као и примена Адвокатске тарифе, имајући у виду захтев тужиоца за накнаду трошкова. Ради тога, првостепени суд ће, имајући у виду наведене примедбе, у поновном поступку, поново одлучити о накнади парничних трошкова.

Из наведених разлога, на основу члана 390 и члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Зорица Јовановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**